

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Vestenickou, Ševčekova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom bližšie neoznačených štátnych orgánov a ich rozhodnutiami a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom bližšie neoznačených štátnych orgánov a ich rozhodnutiami.

Sťažovateľ v úvode sťažnosti vymedzuje, že odporcami, proti ktorým sťažnosť smeruje, sú Úrad špeciálnej prokuratúry Pezinok (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) v sťažnosti označovaný ako porušovateľ v I. rade a Národná kriminálna agentúra, Národná protizločinecká jednotka, expozitúra Bratislava (ďalej len „NAKA“ alebo „vyšetrovateľka“) ako porušovateľ v II. rade.

Následne v sťažnosti uvádza, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru justičnej polície, oddelenia všeobecnej kriminality (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. ORP-1159/OVK-B2-2009 z 26. júna 2009 bolo začaté trestné stíhanie vo veci zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že *„doposiaľ neznámy páchatel' dňa 25. 06. 2009 od presne nezisteného času do 03:15 hod dňa 26. 06. 2009 v [REDAKOVANÉ], umiestnil na verejne prístupnom mieste vyhradenom pre parkovanie motorových vozidiel, pod osobné motorové vozidlo zn. [REDAKOVANÉ], doposiaľ nezistený výbušný systém s časovým iniciátorom, ktorý v čase cca 03:15 hod. explodoval, pričom došlo k poškodeniu vozidla zn. [REDAKOVANÉ], ktorého vlastníkom je [REDAKOVANÉ], držiteľom vozidla je [REDAKOVANÉ] a tiež k poškodeniu vozidiel naokolo stojacich, detonáciou boli rozbité sklenené výplne okien na bytoch a výklady okolitých obchodov, pričom celková škoda spôsobená explóziou a následnou detonáciou bude vyčíslená dodatočne“*, kde sťažovateľ bol poškodeným. Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním obhliadky miesta činu – explózie 26. júna 2009.

Uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-1159/1-OVK-B2-2009 z 12. februára 2010 bolo podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku uvedené trestné stíhanie prerušené z dôvodu, že sa v danom čase nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce začať trestné stíhanie voči určitej osobe.

Opatrením prezidenta Policajného zboru sp. zn. PPZ-NAKA-PZJ1-332-002/2014 bola 4. decembra 2014 určená výberová príslušnosť k predmetnému trestnému stíhaniu vyšetrovatelky. Táto vyšetrovatelka následne 5. septembra 2014 uznesením podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku rozhodla o pokračovaní v predmetnom trestnom stíhaní a zároveň, keďže na základe operatívno-pátracej činnosti príslušníkov NAKA bolo zistené, že uvedený skutok mali spáchať osoby patriace do skupiny [REDAKOVANÉ] v tom istom konaní začala trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

Sťažovateľ uvádza, že už týmto momentom mal za preukázané, že orgány činné v trestnom konaní za plnej podpory úradu špeciálnej prokuratúry vyvinú maximálne úsilie, aby zmanipulovali celé trestné konanie, k čomu podľa neho napokon aj došlo. Zastáva názor, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo porušené od samotného počiatku, teda už v prípravnom konaní, ako aj pred ním samotným. Podľa sťažovateľa už pri začatí vyšetrovania vo veci samej nedošlo k náležitému zisteniu skutkového stavu, preto ani nemohlo dôjsť zo strany orgánov činných v trestnom konaní k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa v predmetnej veci opakovane porušovali základné právne princípy a zásady trestného konania.

Zistený skutkový stav v prípravnom konaní, ako i v konaní pred vznesením obvinenia vyvoláva podľa sťažovateľa rad pochybností a nezodpovedaných otázok. Je toho názoru, že v danom prípade orgány činné v trestnom konaní nehľadali objektívnu pravdu, o čom svedčí nielen skutočnosť vznesenia obvinenia podľa nepravdivých skutočností, ale i prietahy a prvotná viditeľná nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní v predmetnej veci.

Sťažovateľ uvádza, že v súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia považuje za potrebné poukázať na toto uznesenie a zároveň ústavnému súdu objasniť aj previazanosť súvislostí, preto uvádza: *«ako je verejne známe, v dňoch 12. septembra 2013*

a 16. septembra 2013 sa osoba obvineného [REDAKOVANÉ], ktorá vystupuje v procesnom postavení chráneného svedka zúčastnila hlavného pojednávania na Špecializovanom trestnom súde Pezinok, sp. zn. PK-2 T 14/2013 v trestnej veci [REDAKOVANÉ] a spol.

Prostredníctvom telekomunikačných prostriedkov obrazového a zvukového záznamu použitých na výsluch chránených svedkov (telemostu), [REDAKOVANÉ] v priamom prenose podrobne opísal skutočnosti deklarujúce nielen jeho vedomosť o vyššie uvedenom predmetnom skutku, avšak z obsahu jeho výpovede je nesporné, že tento skutok sám inicioval, objednal a rovnako aj zosnoval. Počas tejto výpovede [REDAKOVANÉ] opísal motív spáchania tohto skutku, pričom z jeho vyjadrení je nespochybniteľné, že týmto bola akási jeho osobná pomsta voči osobe sťažovateľa.

Za dôležitú sťažovateľ považuje skutočnosť, že po celú túto dobu boli v pojednávacej miestnosti osobne prítomní prokurátori Úradu špeciálnej prokuratúry, ktorý mali možnosť rovnako v priamom prenose sa oboznámiť so skutočnosťami uvádzanými [REDAKOVANÉ]. Z ich obsahu je nepochybné, že i samotní prokurátori nadobudli okamžite vedomosť o spáchaní tohto skutku osobou [REDAKOVANÉ].

Najdôležitejšou skutočnosťou v danom smere je však tá okolnosť, ktorá nepochybne tvorila základnú črtu, za akej k tomuto doslovne verejnému priznaniu [REDAKOVANÉ] prišlo. Jeho priznaniu k výbuchu motorového vozidla sťažovateľa predchádzali nezákonné a zmanipulované prehliadky v celách v priestoroch Ústavu na výkon väzby v prípade viacerých obvinených, vtedajšej prebiehajúcej kauze [REDAKOVANÉ] a spol., pričom tento protizákonný postup sa snažili orgány činné v trestnom konaní „zahmlieť a ospravedlniť“ jeho nevyhnutnosťou s predstieraním nutnosti úkonov vyhľadávania iných písomností.

Tvrdenie sťažovateľa o zneužití právomoci orgánov činných v trestnom konaní sa následne plnohodnotne prejavilo v neoprávnenom zadržaní, či vyhotovovaní fotokópii poznámok a prípravy obhajoby na proces, čo malo následne svoj odraz v samotnom vyjadrení [REDAKOVANÉ] okrem iného aj k výbuchu motorového vozidla sťažovateľa. Neobstojí v tomto smere žiadna argumentácia o domnelej nutnosti, resp. oprávnenom postupe. Každé takéto vyjadrenie je výslovne klamstvom, nakoľko počas týchto prehliadok nie v jednom prípade boli orgány činné v trestnom konaní sťažovateľom výslovne upozornené na časti zadržaných listín tvoriace prípravu obhajoby, čo však nikto nielen nerešpektoval, avšak ani sa uvedeným nezaoberal.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že práve v prípade sťažovateľa sa práve takto orgány činné v trestnom konaní dozvedeli o línii obhajoby, pričom súčasťou bola príprava otázok adresovaných na svedka [REDACTED] na vtedajšom blížiacom sa hlavnom pojednávaní, ktoré zahŕňali aj dotazovanie sa k okolnostiam skutku výbuchu motorového vozidla až priamo na hlavnom pojednávaní.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ namieta, že aj týmto krokom NAKA porušila jeho základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Podľa sťažovateľa „je nepochybné, že ak na hlavnom pojednávaní v dňoch 12. a 16. septembra 2013, [REDACTED] pristúpil k vyjadreniam o výbuchu motorového vozidla spôsobom navodzujúcim dojem jeho spontánneho vyjadrenia, k tomuto v skutočnosti nedošlo na základe dobrovoľného rozhodnutia a už vôbec nie z dôvodu pravdovravnosti tohto svedka...“.

Predstierané o aktívnom začatí vyšetrovania prípadu, v ktorom je sťažovateľ v procesnom postavení poškodeného, poverený prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry podľa sťažovateľa podporil argumentáciou o operatívno-pátracej činnosti, ktorá mala ustáliť symbolické body v konaní. Sťažovateľ je toho názoru, že žiadna operatívno-pátracia činnosť sa nekonala, nebola ani potrebná, keďže sa [REDACTED] priznal k spáchaniu tohto skutku už v septembri 2013.

Sťažovateľ sa svojimi podnetmi v tejto veci viackrát obrátil na orgány činné v trestnom konaní, kde sa ako poškodený domáhal rešpektovania svojich práv, no ich nezáujem o skutočné prešetrenie trval dovtedy, kým situácia aj aktívne právne kroky sťažovateľa sa nestali pre tieto orgány činné v trestnom konaní neúnosné. Z dôvodu neudržateľnosti stavu nečinnosti tieto orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa nakoniec ustálili „model“ vedenia línii predstieraného vyšetrovania, ako aj ustálenie vytypovaných osôb a napokon došlo aj k samotnému vzneseniu obvinenia jednotlivým osobám. Týmto konaním tieto orgány činné v trestnom konaní podľa neho postupovali v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou podľa § 2 ods. 6 a 10 Trestného poriadku.

Sťažovateľ zastáva názor, že jedným z dôvodov nezájmu o prešetrenie predmetnej veci bol aj on sám, ako aj to, že z vyjadrení [REDAKOVANÉ] nepochybne vyplýva, že on sám výbuch sťažovateľovho auta objednal a inicioval.

Dňa 3. júna 2015 vyšetrovatelka začala trestné stíhanie a zároveň vzniesla obvinenie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a [REDAKOVANÉ] pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Podľa sťažovateľa je toto uznesenie o vznesení obvinenia „*právne vadné*“, nepreskúmateľné a zmätočné.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že ak v uznesení zo 7. apríla 2016 prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry poukazuje na to, že 5. septembra 2014 malo byť začaté trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, potom je podľa neho na mieste poukázať na to, že o takomto postupe sa sťažovateľ dozvedel až 16. marca 2016 pri preštudovaní spisového materiálu.

Rovnako je podľa neho potrebné podotknúť, že uznesenie o vznesení obvinenia z 3. júna 2015 voči už uvedeným osobám takúto právnu kvalifikáciu neobsahuje, dokonca nie je ňou ani len previazané. „*Ak teda došlo k akejkoľvek úprave v právnej kvalifikácii, do dnešného dňa sťažovateľovi táto nebola ako strane v konaní oznámená, či dokonca signalizovaná.*“ Uvedené je podľa neho v príkrom rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Dňa 16. marca 2016 sa sťažovateľ tiež dozvedel o tom, že uznesením NAKA zo 4. júna 2015 došlo v predmetnom trestnom stíhaní k vylúčeniu trestnej veci vedenej pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Sťažovateľ zastáva názor, že toto uznesenie bolo odôvodnené podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu „*predídienia*“ priesťahov vo vyšetrovaní pod diktátom

prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry. Táto argumentácia je podľa neho «*absolútne neakceptovateľná a to minimálne z dôvodu predchádzajúceho postupu orgánov činných v trestnom konaní. Pokiaľ sa časové obdobie od septembra 2013 do dňa vznesenia samotného obvinenia, ku ktorému došlo až dňa 3. 6. 2015 za okolností vyššie naznačených nepovažuje za absolútne a predovšetkým vedomé umelé priedahy vytvorené orgánmi činnými v trestnom konaní, potom je argument ako aj myšlienka o existencii „možných“ priedahov v konaní nielen prízemná, ale absolútne nelogická a vo vzťahu k sťažovateľovi priam ponižujúca...*

Sťažovateľ má za to, že výberová príslušnosť, o ktorú sa prokurátor opiera v danom prípade bola ustálená a rovnako následne dôvodená práve previazanosťou okolností skutku smerujúcich k páchaniu formou zločineckej skupiny, pričom práve jedine takáto právna kvalifikácia umožňuje aktívne konanie Národnej kriminálnej agentúry ako porušovateľovi v 2. rade. Napokon takéto závery vyslovil sám porušovateľ v 2. Rade, kedy dôvodil svoju príslušnosť, čo vyplýva z obsahu spisového materiálu. Ak by hrozba potvrdenia objektívnych skutočností smerujúcich k reálnemu pripísaniu participácie jednotlivých osôb nebola prítomná, potom by uvedené vyšetrovanie mohlo byť ponechané v právomoci Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície, Bratislava II, kde bolo spočiatku začaté trestné stíhanie.

Toto tvrdenie je duplicitne podporené aj samotným vylúčením páchania skutku formou zločineckej skupiny, čo dnes prokurátor na strane porušovateľa v 1. rade aplikuje ako jeden z dôvodov v jednotlivých Uzneseniach o zastavení trestných stíhaní jednotlivých obvinených. V konečnom dôsledku treba podotknúť, že nešlo o jediný prípad, kedy inštitúcia Národnej kriminálnej agentúry za plnej podpory Úradu špeciálnej prokuratúry postupovala uvedeným spôsobom...

Treba podotknúť, že aktívne konanie sa preukázalo a to v smere za každých okolností a čo je najtragickejšie aj za každú cenu „ohraničiť“ osobu [REDAKOVANÉ], ktorý sa napokon dopustil podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní „len“ sprostredkovania výbušniny použitej na samotný skutok. V každom prípade najväčšiu snahu orgány činné v trestnom konaní nepochybne museli vyvinúť za účelom ustálenia osoby objednávateľa spáchaného skutku...».

K uvedenému podľa sťažovateľa došlo tak, že ako objednávateľ predmetného skutku bol označený [REDACTED]. Sťažovateľ sa domnieva, že „už týmto momentom mal sťažovateľ za deklarované, že dozorový prokurátor v danom prípade vystupuje pasívne a to v každom smere. Ak by tomu tak nebolo, bol by sa aktívne sám zaoberal obsahom jednotlivých výpovedí, z ktorých je nesporné, že [REDACTED] označený ako domnelý objednávateľ k výbuchu motorového vozidla zn. [REDACTED] ku ktorému došlo dňa 26. júna 2009 sa síce formálne priznal, avšak z obsahu jeho výpovede vyplýva, že napriek tomuto jeho prejavu nemohol a nemal žiadnu vedomosť o okolnostiach spáchania skutku tak, ako k tomu došlo.“. Podľa sťažovateľa niet žiadnej príčinnej súvislosti medzi konaním [REDACTED] a výbuchom jeho auta. Sťažovateľ je toho názoru, že bol to práve [REDACTED], ktorý tento skutok spáchal, ku ktorému sa aj sám priznal. Jeho výpoveď bola potvrdená podľa neho aj výpoveďami ďalších svedkov, neskôr už v postavení obvinených. Zastáva názor, že prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry vedome opomenul výpovede svedkov. Za danej situácie je podľa sťažovateľa poukazovanie na priznanie sa [REDACTED] k skutku absurdné, keďže tento sa na jednej strane priznáva k skutku, no na druhej strane sa nevie vôbec vyjadriť k tomuto skutku – nevie uviesť motív, ustáliť jednotlivé osoby, nepozná pôvod výbušniny.

Sťažovateľ poukazuje na to, že [REDACTED] sa k tomuto skutku priznal aj 9. septembra 2015 v konaní vedenom Špecializovaným trestným súdom, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3 T 17/2015. Podľa neho práve týmto konaním je dnes preukázané, že napriek tomu, že požíva aktívne status chráneného svedka, vedome klamal, a to aj vo vzťahu k tomuto skutku. Aj keď sa k skutku priznal, nikto ho nestíhal a nedošlo ani k zmene jeho statusu, čím podľa sťažovateľa „došlo k hrubému porušeniu zásad a pravidiel oprávnených zotrvať v režime ochrany svedkov“.

Podľa sťažovateľa „vychádzajúc zo skutočnosti, že [REDACTED] sa priznal k výbuchu auta a to nie jedenkrát je nesporné, že postoj dozorového prokurátora je ovplyvnený nie dôkaznou situáciou ako ani závažnosťou konania, ale jediným faktom, ktorý v danom smere presiahol dôležitosť ako aj funkciu samotného zákona a to je, že ide o osobu práve [REDACTED]“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry uzatvoril s [REDAKOVANÉ] 18. novembra 2015 dohodu o vine a treste, pričom trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, ktorý mu mal byť za skutok uložený, považuje za facku spravodlivosti. Namieta, že napriek tomu, že ho tento prokurátor ubezpečoval, že sa bude môcť k predmetnej veci vyjadriť na súde, ktorý bude rozhodovať o schválení tejto dohody o vine a treste, toto mu napokon nebolo umožnené, práve naopak, o tomto konaní ani nebol nikdy vyrozumený. O tom, že došlo k odsúdeniu [REDAKOVANÉ], sa sťažovateľ dozvedel až 16. marca 2016 pri preštudovaní spisu. V tejto súvislosti sťažovateľ zastáva názor, že *„argumentácia orgánov činných v trestnom konaní ako aj prokuratúry vo vzťahu k jeho osobe ako poškodenému, musí byť podrobená ústavnoprávnemu skúmaniu“*, a zároveň konštatuje, že *„výklad ako aj postup dozorovej prokuratúry je ústavne neakceptovateľný“*. Tvrdí, že v predmetnej veci došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). K porušeniu uvedených práv podľa sťažovateľa došlo aj tým, že napriek tomu, že poškodený je stranou v konaní, NAKA a úrad špeciálnej prokuratúry jeho osobu v predmetnej veci opomenuli.

Podľa sťažovateľa *«premotivovanosť orgánov činných v trestnom konaní, prevýšila panstvo práva v súčinnosti s panstvom zdravého rozumu a výsledkom takéhoto postupu je ustálenie údajného stavu absolútneho právneho chaosu a to bez existencie organizátora, návodcu.*

Ide o absurditu a rovnako absurdné sú aj tvrdenia porušovateľa v 1. rade v znení, že uvedené osoby mali prispieť k usvedčeniu spoluobvineného [REDAKOVANÉ] ktorý sa mal pod ťarchou dôkazov priznať. Pokiaľ je možné ako ťarchu dôkazov označiť „tlak a psychický nával“ zo strany orgánov činných v trestnom konaní, potom je možné sa stotožniť s tvrdením v napádanom Uznesení o zastavení trestného stíhania zo dňa 07. apríla 2016, ktoré tvorí prílohu...

So zreteľom na reálne skutočnosti, je nutné poznamenať, že rozpory v naznačenom smere, pochybnosti a logické nedostatky v čase samotného vznesenia obvinenia

už existovali, sú súčasťou spisového materiálu a je teda irelevantné ich opomenúť a dôvodiť vyššie uvádzanou argumentáciou.

V neposlednom rade sťažovateľ uvádza, že podľa jeho názoru, je dokonca povinnosťou dozorového orgánu, ktorým je v danom prípade prokurátor konať bezodkladne a tento mal teda z úradnej povinnosti vyvinúť kroky smerujúce odstraňovať rozpory vo výpovediach v trestnom konaní, na čo mu zákon poskytuje možnosti.

S poukázaním na postup dozorového prokurátora, je nepochybné, že tento prekročil hranice zákonnosti, zneužívajúc svoje postavenie...

Postoj prokuratúry vytvára dojem, že táto interpretáciu postavenia poškodeného považuje za takú, ktorú je možné spôsobom vykazujúcim znaky arbitrárnosti znevažovať a zasahovať do práv poškodeného ako jednej zo strán v trestnom konaní, nemajúc na zreteli zásadu rovnosti strán v trestnom konaní. Tieto tvrdenia sťažovateľa sú podporené celým priebehom v trestnom konaní.».

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom úradu špeciálnej prokuratúry v spojení s postupom NAKA v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-759/NKA-PZ-BA-2014 nebol náležite zistený skutkový stav ani správne právne posúdená vec, ich rozhodnutia sú arbitrárne, čím došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Lehota na podanie tejto sťažnosti je podľa sťažovateľa zachovaná, pretože o napadaných skutočnostiach sa dozvedel až 16. marca 2016.

V závere ešte uvádza, že vzhľadom na už uvedené opakované porušenia jeho práva na spravodlivý proces zo strany úradu špeciálnej prokuratúry a NAKA je toho názoru, že je potrebné v konaní napadnutú dohodu o vine a treste v prípade [REDAKOVANÉ] uzavretú 18. novembra 2015 a schválenú rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T 215/2015 zo 17. decembra 2015 zrušiť ako nezákonnú a úradu špeciálnej prokuratúry a NAKA prikázať ďalej vo veci konať.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami porušovateľa v I. rade porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. 12. 2015, sp. zn.: 3 T/215/-1098 (sťažovateľ chcel pravdepodobne uviesť sp. zn. 3 T 215/2015, pozn.) a Uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 02. mája 2016, sp. zn.: VII/1 Gv 103/14/1000-82 sa zrušujú v plnom rozsahu a vec sa vracia porušovateľovi v I. rade a porušovateľovi v II. rade na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 Eur, ktoré je Úrad špeciálnej prokuratúry povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia vydaného nálezu.

4. Úrad špeciálnej prokuratúry Pezinok je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 296,44 Eur (za dva úkony právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia a spísanie sťažnosti) na účet advokátky do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pripomína, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd môže preto prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom. Napriek tomu jeho sťažnosť neobsahuje kvalifikovaný petit (návrh na rozhodnutie ústavného súdu), ktorý musí byť formulovaný presne, určito, zrozumiteľne a pritom tak, aby zodpovedal právomoci, ktorú môže ústavný súd uplatniť v príslušnom type konania, teda takým spôsobom, aby mohol byť právne nespochybniteľným východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (m. m. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, IV. ÚS 15/08).

Návrh na rozhodnutie neobsahuje označenie orgánu, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy. Aj keď sťažovateľ vo svojej sťažnosti označil za porušovateľov svojich základných práv úrad špeciálnej prokuratúry a NAKA, v bode 1 návrhu na rozhodnutie žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy len porušovateľom v I. rade a jeho rozhodnutiami, ktoré bližšie nešpecifikuje. Až z odôvodnenia sťažnosti však ústavný súd zistil, že týmto porušovateľom má byť úrad špeciálnej prokuratúry. Rovnako tak až v závere odôvodnenia sťažnosti ústavný súd zistil spisovú značku konania, v ktorom podľa tvrdenia sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv (ide o spisovú značku konania vedeného NAKA).

V bode 2 petitu sťažnosti sťažovateľ následne žiada, aby ústavný súd zrušil „rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. 12. 2015, sp. zn.: 3 T/215/-1098 a Uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 02. mája 2016, sp. zn.: VII/1 Gv 103/14/1000-82“ a vec vrátil porušovateľovi v I. rade a porušovateľovi v II. rade, teda ako z odôvodnenia sťažnosti vyplýva úradu špeciálnej prokuratúry a NAKA, na ďalšie konanie. Sťažovateľ však k sťažnosti nepripojil uvedené rozhodnutia. Dokonca vo vzťahu k uzneseniu úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 103/14/1000-82 z 2. mája 2016 (ďalej len „uznesenie úradu špeciálnej prokuratúry“) sa sťažovateľ o tomto uznesení žiadnym spôsobom nezmieňuje v odôvodnení sťažnosti. Jeho sťažnosť neobsahuje žiadnu argumentáciu vo vzťahu k uzneseniu úradu špeciálnej prokuratúry, na základe ktorej by ústavný súd mohol dospieť k záveru, že je potrebné toto uznesenie úradu špeciálnej prokuratúry zrušiť a vec jej prípadne vrátiť na ďalšie konanie. Na druhej strane z odôvodnenia sťažnosti je zrejmé, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T 215/2015 zo 17. decembra 2015 bola schválená dohoda o vine a treste medzi obvineným [REDAKOVANÉ] a prokurátorom, teda toto rozhodnutie sa netýka sťažovateľa, a preto aj v prípade ak by jeho sťažnosť obsahovala predpísané náležitosti, nebol by vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu osobou oprávnenou na podanie sťažnosti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že petit sťažnosti je vyjadrený nejednoznačne a zároveň v ňom absentuje vecná súvislosť medzi odôvodnením sťažnosti a jej petitom. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je povinný odstraňovať nedostatky zákonom predpísaných náležitostí z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 77/08, IV. ÚS 159/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 252/09, IV. ÚS 159/2010, II. ÚS 522/2014).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konšatoval, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky sťažnosti podľa § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, a preto

jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2016